

גדי יעקובי:

„לקחתי בחשבון שעלולים לחסל אתי חשבונות!“

היו מי שנופמו השבוע בזיכרונות משנת 1976. אז כיהן גדי יעקובי כשרת-חבורה, והוציא את הרוח ממפירשי השביתה של פקחי-האוויר עליידי הצבת פקחים צבאיים במקומם. בתחילת השבוע, כשהחליט יעקובי (בשיתוף פעולה עם יצחק נבון, שר-החינוך והתרבות) על שידורי הערוץ השני בתדר של הערוץ הראשון השובת, רגזו השובתים והיו שאמרו: רבותי, ההיסטוריה חוזרת... שאלתי את יעקובי אם אומנם הוא שובר-שביתה מיקצועי.

נו, כאמתי זה אכסורר, זהו סילוף! האמת היא שלא רציתי להגיב על הטענות הללו, אם כי הן הצליחו להכעיס אותי. יש מי שחושבים שאם חוזרים על שקר פעמיים — הוא הופך בסופו של דבר, לאמת. שכיתת הפקחים ב-1976 לא היתה מוכרת עליידי ההסתדרות. היא היוותה סכנת-נפשות לאלפי נוסעים, שהיו תלויים באוויר, ושריחפה עליהם סכנת-התרסקות. היה זה הכרחי להכניס שישה פקחי-אוויר של חיל-האוויר למיגר-הפיקוח, כדי למנוע אסון. לא אני קיבלתי את ההחלטה אז, אלא ראש-הממשלה, יצחק רבין, שר-המישפטים חיים צדוק ואחרים. זה היה חיוני.

● **הבה נתקדם ל-1987. גם הפעם לא שברת שביתה?**

לא! הרי עליתי על ערוץ ריק! איני מתחמק מאחריות, אבל זאת היתה המלצה של הנהלת רשות-השידור, הממונה על החוק. זו המליצה לפני שרי-החינוך, שהמליץ לפניי. לא הרחבנו את השידורים — והאמיני לי, היו פיתויים.

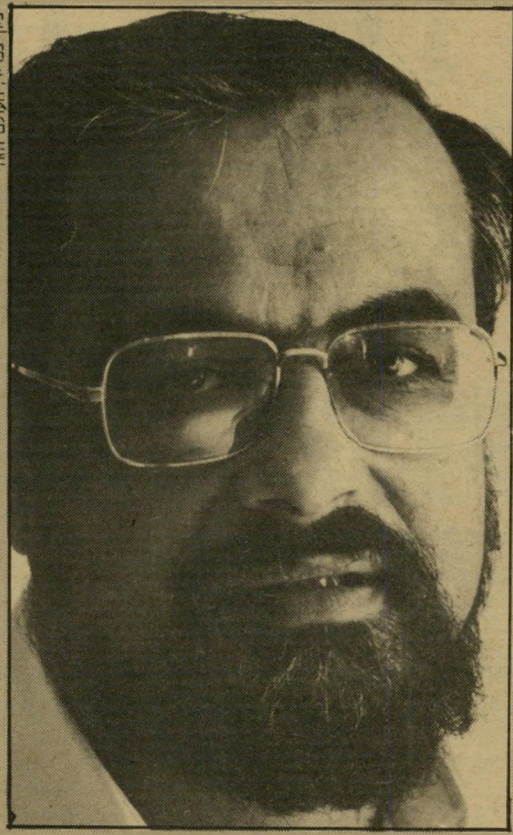
שידור

● **למשל?**
הציעו לנו לשר את שושלת שידורי-ספורט, להעביר אירועים חשובים בשידור-חי. הציעו לנו כבר מישר-היחסות... השיקול היחידי שהינחה אותי היה...

● **האמא של מודעי?**
היא וקשישים אחרים, ועוד שני-שלישים מהאוכלוסיה. מדוע לתושב עפולה לא מגיע להתברר כשם שמגיע לתושב תל-אביב?

● **כשקיבלת את ההחלטה לשר בתדר הערוץ הראשון האם לא חששת שאתה עלול להיחם למטרה לחיסול-השבונות כאשר עיתונאי רשות-השידור ישובו לשר?**
היו לי שיקולים חשובים יותר.

● **אני בטוחה שלא-יש-ציבור, כמוך, ההיבט התקשורתי הוא חשוב ביותר.**
לקחתי זאת בחשבון. אבל אם היו עיתונאים שיפעלו לפי שיקולים של חיסול-שבונות — הם יפעלו בניגוד לאתיקה המיקצועית. (דפנה ברק)

שמעון הוכמן:

„אם ישירו בבתי-הכנסת יבואו לשם גם חילוניים!“

בשבוע הבא יערך בהיכל-התרבות בתל-אביב הקונצרט לחזנות, שערכת עיריית תל-אביב בכל שנה. בקונצרט כזה התחיל את דרכו החזן הצעיר דודו פושר, שלימים היה לכוכב „עלובי החיים“.

מלבד הקונצרט, דובר בעיריית תל-אביב על פתיחת בית-ספר לחזנים, מיקצוע שחשבנו שערב מן העולם. האם יש עוד קהל הצמא לחזנות האם יש צורך בחזנים? את השאלות הללו ואחרות הפניתי לשימעון הוכמן, מנהל המחלקה-לתרבות-תורנית בעיריית תל-אביב. בארץ. אנחנו עושים מאמצים להחזירו.

● **מדוע?**
כל הסיפור התחיל בראש-העירייה מר להט, האוהב מאוד חזנות. לפני 10 שנים הוא פגש ביהודי בשם חיים וינר, הגר במיאמי, ושגם הוא אוהב חזנות. בעקבות השיחה הזאת הוקמה קרן, שמר וינר תורם לה ביד רחבה, והתחילו הקונצרטים לחזנות כל השנה.

● **אני מבינה שבקונצרט השנה משתתפים חמישה חזנים. מאיפה הם?**

דת

בן-ציון מילר הוא מארצות-הברית. יעקב מוצן ורויד בגלי שניהם מקנדה. מישראל יש שני חזנים, נפתלי אשטיק ואליהו גרינבלט.

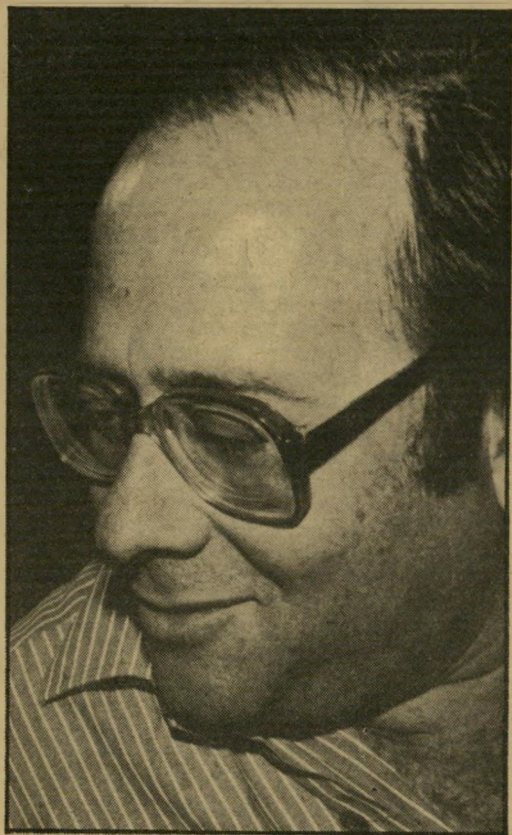
● **האם יש בארץ חזנים המתפרנסים מזה?**
לצערי לא. ולכן המיקצוע גווע. בארצות-הברית ובקנדה החזן מחזיק ככל בית-הכנסת.

● **אז למה לפתוח בית-ספר לחזנים, אם הם לעולם לא ימצאו עבודה אצלנו? אתם נותנים להם מיקצוע, שאיתו יהיה להם קל לרדת מהארץ?**

● **אבל אתה בעצמך אומר שבארץ בתי-הכנסת לא שוכרים עוד חזנים.**

זאת אחת הכוונות שלנו. אנחנו רוצים לשכנע בתי-כנסת לקחת חזן. אנחנו מאמינים שכאשר יתחילו לשר בבתי-הכנסת, יבואו לשם גם אנשים חילוניים.

● **אם ישירו בבתי-הכנסת גם אני אגיע לשם.**
את רואה, כבר הצלחנו. (דניאלה שמי)

מנחם זילברמן:

„לפעמים זה מציל ולפעמים זה מזיק!“

מיום הראשון, האחד בנובמבר, יש חובה לחגור חגורות-בטיחות במכונית גם בתוך העיר. מלבד חוסר-הנוחיות שבחגירת החגורה, במיוחד בחודשי הקיץ הלוהטים, יש הרבה אנשים הטוענים שהם ניצלו מתאונות מפני שלא היו קשורים בחגורה. אחרים מתעצבנים מעצם חקיקת החוק.

פניתי אל מנחם זילברמן שעבר, השנה, יחד עם אשתו דורית, תאונה קשה, ושאלתי אותו מה דעתו על החוק ואם הוא מתכוון לעמוד בו.

אני חוגר חגורת-בטיחות בתוך העיר כבר שנים. אני פשוט נוסע בתוך העיר במהירות שמתכנני הכבישים באיזור לא חשבו עליה.

● **החגורה לא מפריעה לך על הבטן?**
אני יודע שאת לא תאמיני, אבל אפשר להשיג חגורות המצליחות להקיף את הבטן שלי.

● **אתה חושב שהחגורה מצילה?**
שבהן חגורה יכולה להציל חייאדם, ויש תאונות שבהן היא יכולה לגרום לאסון, כמו, למשל, כאשר המכונית נדלקת, והנוסע או הנהג לא מצליחים להשתחרר מהחגורה, והיו רברים מעולם.

● **האם בתאינה המסורסמת שלך ישל דורית באיטליה היתם חגורים?**
אני הייתי חגור, ודורית לא.

● **ובאמת אתה כמעט ולא נסענת, ודורית נסענה קשה.**

האטו שפגע בנו פגע בצד שבו ישבה דורית, ומהמכה היא חטפה את השברים והפגיעות. אחרי זה המכונית שלנו התהפכה

תאונות

על הגג, הדלת נפתחה ודורית עפה החוצה. אילו היתה קשורה, והמכונית הייתה מתהפכת עליה, או שהיו מנסים לשלוף אותה מתוך המכונית ההפוכה, יכול מאוד להיות שלא היה מה לשלוף, או שהיו גורמים לה לנזקים עוד יותר קשים.

● **זאת אומרת, שבצעם אין לך דיעה אם חגורות בתוך העיר זה טוב ליהודים או רע ליהודים?**

כן, אני חושב זה הימור. פעם זה מצליח, ופעם לא. מה שמרגיז אותי זה שהממשלה הזאת, במקום להשקיע בכבישים, מחוקקת חוקים. הם יושבים להם שם למעלה ואומרים „הטיפשים האלה לא יודעים לשמור על עצמם, אז נשים להם חגורות-בטיחות. ואם זה יצליח, אולי גם נשים להם אויקים.“ אני לא צריך את קורפו שיגיד לי אם לחגור חגורה או לא.

● **אולי יש כאלה שצריך להגיד להם?**
באמת? ואז בתאונה הראשונה, כשארם ייהרג מפני שלא הצליח לצאת מהרכב, יתבעו את הממשלה. מה הם יגידו אז? ואתה בכל זאת חוגר חגורה בתוך העיר?
זה ההימור שאני מהמר, ואני אחראי לעצמי. (דניאלה שמי)